

Årsberetning for Den Danske Israelsmission Århus den 10. april 1999

Af formanden Kai Kjær-Hansen

Når man som på et årsmøde tænker på livet og arbejdet der ligger foran en, er det en god skik at mindes dem der gik forud for en, venner af Israelsmissionen som er afgået ved døden siden sidste årsmøde. Jeg vil derfor bede forsamlingen rejse sig et øjeblik i stilhed og mindes disse venner. *Æret være deres minde.*

Jeg begynder med spørgsmålet: Er der i Israel lige nu en optrapning i antimissionsvirksomhed mod messianske jøder og kristen mission? Israel er en demokratisk stat, og derfor er mission og evangelisation tilladt. Undertiden hører man det modsatte, nemlig at mission er forbudt i Israel. Dette er ikke korrekt. Det er derimod korrekt at der er kræfter i det israelske samfund som forsøger at gøre kristen mission forbudt. Indtil nu er det ikke lykkedes for dem.

Sidste år ved denne tid kunne jeg i min årsberetning fortælle at det daværende antimissionsforslag fra 1997 var blevet taget af bordet. Hvis det var blevet vedtaget, ville det gøre det strafbart at udtrykke sin tro på Jesus på skrift i Israel. Men snart efter - i sommeren 1998 - blev der fremsat et endnu mere vidtgående lovforslag som vil kriminalisere det at konvertere. Igen gjorde *Messianic Action Committee* (MAC) sit arbejde ved at informere sine kontakter overalt i verden om dette udemokratiske forslag. Heraf fulgte at der blev sendt mange protester imod forslaget til israelske ambassader og til regeringen i Israel med Benyamin Netanyahu i spidsen. Her i foråret 1999 er der så forlydende om at Netanyahu, hvis lovforslaget kommer til afstemning, ikke vil stemme på det. Det kommer ikke til afstemning lige nu, for valgkampen er i gang.

Den 17. maj her i år er der, som de fleste ved, parlamentsvalg i Israel. Der er ikke mange der tør spå om hvordan Israels kommende regering kommer til at se ud. Op gennem Israels godt og vel 50-årige historie har de religiøse partier ofte været tungen på den politiske vægtskål. I denne sammenhæng er det værd at lægge mærke til hvad Flemming Kofod-Svendsen fra Kristeligt Folkeparti beskrev i Israelsmissionens Avis, februar 1999. Under et besøg i Israel i slutningen af december 1998 havde Kofod-Svendsen i Knesset haft lejlighed til at føre forhandlinger med nogle af lederne fra de religiøse partier. Lederen af det religiøse parti Shas, Rafael Pinchasi, var krystalklar i sin argumentation, skriver Kofod-Svendsen. Og han fortsætter på følgende måde med at beskrive Pinchasis stilling:

Enhver form for missionsvirksomhed skulle forbydes. Dette var for ham [Pinchasi] klart vigtigere end at Israel levede op til de forskellige menneskeretserklæringer. Han understregede også at han var i tæt kontakt med ultraortodokse rabbinere og så det som sin politiske forpligtelse at prøve på at få gennemført hvad de ønskede. Når der efter næste valg skulle føres forhandlinger om regeringsdannelse, ville det være Shas' højst prioriterede mærkesag at få gennemført sit forslag til en antimissionslov (der med rette af de kristne menigheder i Israel kaldes en 'antifrihedslov'). Pinchasi var velgørende

ærlig, da han sagde at Shas' støtte til en evt. Likud- eller Arbejderpartiregering ville afhænge af hvem der var mest villig til at imødekomme partiets mærkesag nr. 1.

Så langt Flemming Kofod-Svendsen.

Selv om mange af os har svært ved at forestille os at et sådant lovforslag kunne blive vedtaget i det demokratiske Israel, er det i sig selv skræmmende at israelske parlamentarikere i det hele taget kan få sig selv til at stille et sådant forslag. Og selv om det ikke vedtages, er det forhold at det stilles, i sig selv med til at skræmme en meget lille minoritetsgruppe i Israel, nemlig de Jesus-troende jøder, også kaldet messianske jøder.

Spørgsmålet jeg stillede var: Sker der en optrapning af antimission i Israel? Når jeg får et sådant spørgsmål ved møder rundt omkring i landet, tøver jeg med at give et entydigt ja. Kender man en smule til hvad der er foregået i Israel i statens 50-årige historie, ved man nemlig at antimissionsorganisationer altid har virket. Man ved også at der er nogle år hvor antimissionen er særlig virksom. Og man ved at antimissionen har brugt midler som kunne have kostet mennesker livet, hvilket dog aldrig har været tilfældet. Eller for nu at sige det i klartekst: Jeg anerkender naturligvis jødiske antimissioner samme ret som jeg selv benytter mig af, nemlig med *ordet* at bekæmpe det som jeg er imod.

Men de seneste måneders virksomhed fra antimissionsside i Israel tvinger mig til at sige at vi - ja, lige nu - oplever en optrapning. Jeg nøjes med at give et par stikord for situationen i efteråret 1998, idet jeg henvisninger til dækningen af dette i Israelsmissionens Avis:

Den 11. november 1998 blev en lejlighed i Mea Shearim-kvarteret i Jerusalem, der var beboet af tre kvinder fra Svejts, raseret. Anklagen var at de missionerede, hvilket de benægter.

Et par uger senere kastede nogle Habad-jøder sten mod et amerikansk immigrantægtepar i Kiryat Malachi mellem Beersheva og Tel Aviv. Anklagen var at de forsøgte at få jøder til at omvende sig til kristendommen.

Den 28. november 1998 var der på sabbatten en stor demonstration uden for den messianske menighed i Beersheva. Anklagen var at de messianske jøder ville døbe en masse børn. En forbipasserende jøde der intet har med den messianske bevægelse at gøre, betegnede situationen som en pogrom, et russisk ord for ødelæggelse som ofte er blevet anvendt om kristnes forfølgelser af jøder. Ugen efter var der en mindre demonstration samme sted.

I marts 1999 er der flere gange blevet påklistret plakater på døren til indgangen af Caspari Centret i Jerusalem hvor folk advares mod at gå ind da der her findes "missionærer".

Disse forhold er småting i forhold til følgende:

Den 7. marts blev der smidt molotovcocktails (brandbomber) ind i et hjem tilhørende messianske jøder i Moshav Migdal i Galilæa. I den forbindelse handlede *Messianic Action Committee* (MAC) prompte. I en e-mail fra MAC siges det: "Følgende reaktion på bombeattentatet den 7.

marts, hvor der blev kastet molotovcocktails ind i nogle messianske jøders hjem, blev sendt direkte til premierministeren og kunne ses i en betalt annonce i avisen "Ma'ariv" den 15. marts:

Kære hr. premierminister.

Den. 7. marts blev der smidt tre molotovcocktails ind i nogle messianske jøders hjem i Moshav Migdal. Hvad havde denne familie med otte børn gjort - ud over at have en upopulær tro?

Sådanne terrorhandlinger imod os er i tiltagende, ligesom fjendtlige lovforslag som har til formål at begrænse vore religiøse rettigheder, er det.

Har vi som borgere ikke samme ret som andre til at forvente beskyttelse mod dem der begår voldsforbrydelser?

Bør en premierminister ikke både være en moralsk autoritet og en politisk leder? Deres taler mod vold er rette ord i rette tid. Vil De ikke nok minde offentligheden om at religiøs forfølgelse er forkastelig.

Skriften opfordrer til retfærdighed og barmhjertighed. Vi kunne godt tænke os en af delene.

Messianic Action Committee

En uge efter blev baptisternes bogbutik på Narkiss Street i Vestjerusalem bombet. To molotovcocktails blev smidt igennem vinduet til butikken, hvilket raserede butikkens indre og ødelagde bøgerne. I 1982 blev baptistkirken nedbrændt, hvilket - efter nogle tovtrækkerier med myndighederne om byggetilladelse - medvirkede til at man har bedre og større faciliteter nu.

På samme gade hvor baptisterne har deres kirke, holder den messianske menighed *Ro'e Israel* til, ledet af Joseph Shulam. Han bor et andet sted i Jerusalem, og nu var det hans tur. I en e-mail dateret 21. marts 1999 skriver Shulam blandt andet:

Klokken 3.45 vågnede jeg ved tre kraftige brag. Jeg gik ind i stuen og så noget brænde uden for vinduet. Da jeg kom nærmere så jeg at det drejede sig om en molotovcocktail. Flasken var ikke gået i stykker. Jeg åbnede vinduet og tog den brændende flaske med ind i køkkenvasken hvor jeg druknede den i en gryde med vand.

Jeg tilkaldte politiet, som kom i løbet af fem minutter. I løbet af de sidste par uger har der været kastet brandbomber mod nogle kristne og messiansk-jødiske lokaliteter, og nu var turen kommet til os. Lovet være Gud at der ikke skete nogen alvorlig skade. Den eneste overlast var den der overgik vinduet og mine nerver. Men med Guds hjælp vil vi være stærke og holde fast ved hans ord. Gud elsker Israel og jødefolket, og han ønsker at de skal blive frelst.

Vi beder jer holde ud med os i bøn og altid bringe os og Jerusalem frem for Herrens trone.

Tak for jeres trofasthed over for os,

Joseph Shulam.

Dagen efter, den 22. marts, er der igen en e-mail fra Joseph Shulam.

Intet er så galt at det ikke er godt for noget. Brandbomben mod vort hjem er et mordforsøg. Voldsmændene tog dog ikke i betragtning at vi bor på anden sal i en otteetagers ejendom med 28 lejligheder. Det kunne have resulteret i en frygtelig katastrofe, og hvis brandbomber var kommet ind i stuen, ville ingen have kunnet standse ilden. Gud beskyttede mig og alle andre som bor i ejendommen.

Tildragelsen har været i alle aviser i Israel. Mange reporterede blot de nøgne kendsgerninger, men nogle havde en kommentar hvori de forklarede hvem vi er, og hvorfor en voldshandling som denne fra de ortodokses side er fuldstændig uacceptabel. Jerusalems lokale TV-station lavede et interview med mig. De filmede mig i mit hjem og gav mig mulighed for at forklare hvad vi tror når det drejer sig om Jesus og Det Nye Testamente. Dette program vil blive sendt i aften. Jeg tror at Gud vil få ære af alle disse forfølgelser og morderiske anslag. Herren vil vende alt det onde de har planlagt imod os, til det gode.

Mere kunne nævnes. Men nogenlunde sådan opleves situationen blandt Jesus-troende jøder i Israel. Men det er på en sådan baggrund vi i Den Danske Israelsmission støtter messianske jøder i Israel. De har brug for vores forbøn og støtte. Vi ville svigte dem hvis vi i optagethed over *staten* Israels eksistens ikke påpegede deres *eksistensvanskeligheder* i staten Israel.

Og på denne baggrund kan nogle af de økonomiske vanskeligheder vi i Den Danske Israelsmission har oplevet i året der er gået - med nogle kedelige konsekvenser til følge - føles små.

Men lad mig nu trække følgende forhold frem siden sidste årsmøde.

Præsteskifte i Jerusalem

1999 vil for Den Danske Israelsmission komme til at stå som det år hvor der var præsteskifte i Jerusalem. Det er næsten ti år siden det skete sidst. Den afgangende præst er den der i Israelsmissionens historie har holdt længst ud i Jerusalem. Den rekord kan altså slås om 10-11 år. Og hermed er jeg ved den nye.

Jan Mortensen - kommende dansk præst i Jerusalem - ordineres og udsendes fra Christianskirken i Århus søndag den 6. juni om eftermiddagen kl. 17. Biskop Olav Lindegaard, formand for Dansk Kirke i Udlandet (DKU), foretager ordinationen. I denne forbindelse skal jeg udtrykke glæde over samarbejdet med DKU i de forløbne år samt udtrykke håb om at det gode samarbejde kan fortsætte i forbindelse med Jerusalem-præsten i de følgende år.

Inden Jan Mortensen indsættes som dansk præst i Jerusalem den 26. juni 1999, skal han gøre pastoralseminariet færdigt, indgå ægteskab med Vicka fra Ukraine, som nogle af os har haft den glæde at træffe i Jerusalem, pakke kufferten og et par andre ting for så at få nøglerne overrakt ved en indsættelsesgudstjeneste i Jerusalem, berammet til den 26. juni. Det bliver forhåbentlig i overværelse af Jens Arne Skjøtt, den tidligere præst i Jerusalem.

Tingene er faldet sådan på plads at Jens Arne Skjøtt indsættes i sit nye embede i Ølsted i morgen den 11. april. Når jeg siger at "tingene er faldet på plads", er det ment som noget positivt. Det er langtfra en selvfølge at man som udenlandspræst der kommer tilbage til Danmark, får et embede. Derfor tilskyndede landsstyret ham til med frimodighed at søge et embede fra årsskiftet, idet vi vel ikke regnede med at han uden videre fik det første det bedste. Men der snød han os! Han fik det! Og: det glæder vi os over, selv om der så ikke bliver en overlappingsperiode mellem ham og Jan Mortensen, men det er til at leve med. Inden indsættelsesgudstjenesten for Jan Mortensen i slutningen af juni holdes der danske "degnegudstjenester" i Jerusalem, som Bodil F. Skjøtt har ansvaret for bistået af gode volontører.

Det er altså her og nu der skal siges en tak til familien Skjøtt for de næsten ti år i Israelsmissionens tjeneste i Israel. Jeg er imidlertid glad for at sige at jeg kun behøver at sige en slags "halv" tak! Bodil F. Skjøtt fortsætter nemlig sit arbejde på Caspari Centret - med Ølsted som base. Mere om dette lidt senere.

Men Jens Arne Skjøtt har holdt sin sidste prædiken og sin sidste påske i Jerusalem som udsending for Den Danske Israelsmission. Israelsmissionen har været meget beriget ved at have familien Skjøtt som præstepar i Jerusalem. Jens Arne Skjøtt har sat sig spor i unge danskeres sind ved de danske arrangementer i Jerusalem. Hans mål har været at minde om at enhver ung dansk troende i Israel har som opgave at være vidne om den han eller hun tror på. Og ved sine enkle og pågående prædikener har han både været med til at fastholde troen i troende og kalde ikke-troende til tro. Desuden har han ved sit humør skabt humør og ved sin væremåde i øvrigt skabt mange kontakter som man kan imponeres over. Og som *Israelsmissionens* udsending har han sørget for at unge danskere også fik lejlighed til at stifte bekendtskab med *palæstinensiske kristne* og deres vanskeligheder.

Vi ønsker ham en god dag i morgen i Ølsted og familien Skjøtt en god begyndelse - og Guds fortsatte velsignelse - her i Danmark igen efter knapt 20 år i udlandet. Det bedste ved det hele er at både Jens Arne og Bodil Skjøtt har tilkendegivet at de ikke er færdige med Israelsmission, selv om de bosætter sig i det østjyske.

Israelsmissionens Unge

Lad mig fortsætte med de unge, dem der er først og fremmest er fremtid i, nemlig Israelsmissionens Unge (IU). Peter Ulrik Jensen, afgående formand, vil i sin beretning gøre nærmere rede for den glædelige udvikling i ungdomsarbejdet der har fundet sted i 1998, så jeg skal ikke tage ordet ud af munden på ham. Men takke, det må jeg vel! Og give udtryk for taknemlighed, det må jeg vel! Og byde velkommen, det må jeg vel!

Stor tak til Peter Ulrik Jensen og andre unge der som medlemmer af IU's bestyrelse, som lokalformænd og mødeholdere eller på anden måde har brugt megen tid og mange kræfter på at nå så langt som tilfældet er. I landsstyret glæder vi os over - og jeg er sikker på at denne glæde også deles af Israelsmissionens venner rundt omkring i landet - at IU vil mere end at være en nostalgisk klub for Israelfarere, men vil mission. Det har IU allerede vist ved det projekt som de har taget initiativ til og iværksat, nemlig støtten til det kristne studenterarbejde i Israel. Og i denne forbindelse: dette projekt er et projekt hvor forskellige organisationer samarbejder, på det hjemlige plan finder samarbejdet sted mellem IU og Kristeligt Forbund for Studerende (KFS) og på det internationale plan med Inter-Varsity Fellowship of Evangelical Students (IFES). Samarbejde er en vanskelig sag. Uden samarbejde kommer man ikke langt i dagens mission.

Vi er glade og taknemlige over de signaler der ligger i studenterprojektet: mission og samarbejde.

Og så glæder vi os også over at det her fra april 1999 er lykkedes for IU at få ansat den første ungdomssekretær, nemlig Henrik Nordborg. Vi har en fornemmelse af at der ikke bliver mindre fart over feltet med ham som sekretær. Og når jeg nu nævner hans navn, skal jeg takke for det store arbejde - og flotte resultat - han er kommet til ved på eget initiativ at lave en hjemmeside på internettet om Israelsmissionens Unge og Israelsmission. Folk siger at den er over middel - og det skal nok passe!

Volontørerne

Den Danske Israelsmission er en gammel sag, går helt tilbage til 1885. Desto mere glædeligt er det at vi ikke har haft større problemer med at få unge volontører til at arbejde for Israelsmissions sag i Israel. Tværtimod har vi måttet sige nej til nogle.

Følger man kolofonen i Israelsmissionens Avis fra maj 1998 til i dag, har vi haft ansvar for følgende volontører:

I Haifa: Hanne Skjølstrup Madsen, Joan Lyngholm Østergaard, Randi Baum, Mona Christoffersen, Sara Thomsen, Marianna Mørk Nielsen og Sanne Dyssegaard Pedersen (de to sidstnævnte først et par måneder ved Christ Church i Jerusalem).

I Jerusalem: Maria Bøge Nielsen, Janne Meldgaard Poulsen, Kathrine Kofod og Jørgen Pedersen.

Og Majbrit Holm har - støttet af Israelsmissionens Unge og KFS - fra efteråret 1998 været med i det kristne studenterteam i Jerusalem, som er ledet af IFES.

Alle har gjort det godt Og selvfølgelig gør det ekstra godt når lederen fra Ebenezer-hjemmet ringer til vores generalsekretær og spørger om nogle af de danske volontører måske kan overtales til at tage et par sommermåneder, fordi der er brug for nogle der kender til tingene.

Ebenezer-hjemmet, Haifa

Selv om vi ikke har en dansk sygeplejerske på Ebenezer-hjemmet i Haifa, fortsætter vi vor støtte til det vigtige diakonale arbejde der gøres på det kombinerede pleje- og alderdomshjem i Haifa, det eneste af sin art i Israel. Foruden økonomisk støtte til hjemmet sender vi fortsat volontører. Heinrich Pedersen varetager på Israelsmissionens vegne kontakten til hjemmet og deltager i det årlige møde for den internationale bestyrelse. I disse år drøftes ikke mindst hvordan brugerbetalingen skal være, og hvordan man kan få flere og flere lokale til at bære hjemmet, økonomisk såvel som ved ansættelse af lokale medarbejdere.

Caspari Centret, Jerusalem

Vor støtte til Caspari Centret i Jerusalem fortsætter og intensiveres i og med at den kommende præst Jan Mortensen også involveres i dette arbejde. Selv om familien Skjøtt nu bosætter sig i Danmark, fortsætter Bodil F. Skjøtt sit engagement på Caspari Centret. Med base i Ølsted er hun ansat på en tredjedel tid i en periode på tre år. Det betyder tilstedeværelse i Israel i op til omkring to måneder om året i forbindelse med bl.a. kursusvirksomhed. Ikke blot er vi i Den Danske Israelsmission glade for dette fortsatte engagement, men det er Caspari Centerets ledelse også. De mange kontakter hun har etableret i Israel, kan således plejes, deriblandt kontakten til Bibelselskabet i Israel. Og meget andet.

Joint Mission in Israel

Den Danske Israelsmission er fortsat med i det internationale samarbejde i Israel som gælder menighedsarbejdet ud fra Immanuel Church, Jaffo. Ganske vist har vi ikke i det forløbne år kunnet yde meget til dette samarbejde, som Den Norske Israelsmission og Den Finske Evangeliske Lutherske Mission bærer. Det er imidlertid glædeligt at også Den Færøske Israelsmission er kommet med i dette samarbejde.

Medlemskab af Folkekirkens Mission

Israelsmissionen har besluttet at melde sig ud af Folkekirkens Mission (FKM) med virkning fra den 1. januar år 2000. Denne beslutning har landsstyret naturligvis ikke truffet overilet. Den skyldes primært Israelsmissionens økonomiske vanskeligheder med de hertil hørende overvejelser i efteråret 1998 for fremtidens økonomi. Det ændrer intet ved at Israelsmissionen fortsat er et folkekirkeligt missionselskab, og ønsker at mission skal være på folkekirkens dagsorden. I øvrigt har også Dansk Etioper Mission - uafhængigt af Israelsmissionen - meddelt at man trækker sig ud af paraplyorganisationen Folkekirkens Mission.

Generalsekretær Heinrich Pedersen har i Israelsmissionens Avis, her i april 1999, givet en kort redegørelse for DIM's udmeldelse. Afsluttende siger han:

“Det er med beklagelse at vi har set os nødtvunget til at melde os ud af FKM. Men når et lille missionselskab som Israelsmissionen på samme tid har set sig nødsaget til at afskedige sin landssekretær - den ene af selskabets to fuldtidsansatte hjemlige medarbejdere - for at få styr på økonomien, vil sikkert de fleste kunne forstå den afgørelse der er truffet med hensyn til medlemskab af Folkekirkens Mission.”

Det skal understreges at Israelsmissionens udmeldelse af Folkekirken Mission ikke berører vort medlemskab af Dansk Missionsråd (DMR). Det berører heller ikke vores repræsentation i Stiftsudvalgene for Ydre Mission.

Valg til Israelsmissionens landsstyre

Efter én periode på fem år som landsstyremedlem har Martha Vibjerg Thomsen valgt at træde ud af landsstyret. I denne periode har hun holdt et stort antal møder for Israelsmissionen. I landsstyresammenhæng har hun kæmpet som ene høne mod mange haner - og vist også følt at blandt de mange mandfolk var der rigeligt mange teologer. Hun har varmt talt Ebenezer-hjemmets sag. Vi håber at hun og hendes mand Jørgen Bækgaard Thomsen stadig vil stille sig til rådighed for Israelsmissionen sag, den mission som på en markant måde er blevet en del af deres liv efter at de i perioden 1983-1989 var præstepar i Jerusalem, og takker hende for indsatsen i landsstyret.

I Martha Vibjerg Thomsens sted indtræder Anne-Line Friis, født Nielsen og ikke ukendt med Israelsmissionens arbejde. I efteråret 1994 var hun volontør for Israelsmissionen i Jerusalem, var senere formand for Ungdomsrådet og har hermed været med til at få Israelsmissionens Unge op at stå. Desuden er hun - stadig - ung, 24 år og velsagtens det yngste medlem nogensinde i Israelsmissionens landsstyre. Anne-Line Friis blev valgt uden modkandidat, opstillet af Københavns og Nordsjællands Kredsforbund samt af en kreds af Israelsmissionens unge.

I denne forbindelse skal det noteres at den unge Anne-Lene Friis ikke kommer til at være den eneste unge i landsstyret. Peter Ulrik Jensen fortsætter som fulgyldigt medlem, og den nye formand for IU vil komme til at deltage i landsstyremøderne - uden stemmeret men med taleret, hvilket er det væsentligste. De unge er altså med blandt de gamle og er med til at forme den mission de i det tredje årtusinde skal stå i spidsen for.

Af de otte landsstyremedlemmer er tre landsstyrevalgte. Jakob Zeuthen er blevet genvalgt af landsstyret for en ny periode på fem år.

Økonomi

Vi kom ud af 1998 med et underskud på 186.000 kroner. Det er selvfølgelig for meget når budgettet er på mindre end 2,5 millioner kroner. Vi havde budgetteret med et underskud på omkring 100.000 kroner. Underskuddet er dog langt mindre end vi havde frygtet i efteråret 1998. Alligevel: Hvad var det som gik galt? Det spørgsmål er forholdsvis let at svare på.

Der var såmænd ikke så meget der gik galt, bortset fra manglende indtægter via arv. Og baserer et missionselskab sin økonomi på testamentariske gaver, kan det gå hen og blive rigtigt galt. I den økonomiske krise i efteråret 1998 gik det for nogle af os for alvor op hvor meget vi i de foregående år havde levet på arvebeløb. I fire-års perioden 1994-1997 modtog vi over 2,7 millioner i testamentariske gaver. Dette beløb er vi naturligvis taknemlige for, men efter indgående drøftelser er vi i landsstyret nu blevet enige om at vi inden for de nærmeste år ikke vil budgettere med mere end 100.000 kroner pr. år i arvebeløb. Får vi fx ét år 300.000 kroner i arv, skal det dække denne indtægtspost i tre år. Så enkelt er det.

Også i 1999 har vi budgetteret med et underskud på godt og vel 100.000 kroner. Fra år 2000 skulle de besparelser og omrokinger som vi har foretaget, slå igennem - dersom vennerne vil det. Og vil de ikke, må vi lægge arbejdet til rette derefter. Hvad vi glæder os over, er at de almindelige gaveindtægter er stigende, hvilket giver en smule optimisme. Desuden skylder vi tak til en lang række personer der er begyndt at "sælge" postkort til fordel for Israelsmissionen - og i denne sammenhæng ikke mindst til Rigmor Vammen, som er ny leder af Israelsmissionens Gaveshop.

Afskedigelse og omroking af administration

En af de triste ting i forbindelse med den økonomiske krise har været at vi så os nødsaget til at opsigte landssekretær Evald Kjær Knudsen. Han har gjort et pligtopfyldende arbejde og ikke blot arbejdet *i* arbejdstid men også *uden for* arbejdstid for Israelsmissionens sag. Med stor omhu har han plejet Israelsmissionens venner. Det er vi ham taknemlige for og siger ham tak for. I slutningen af april rejser han for sit gamle selskab Dansk Etioper Mission til Botswana for at løse en opgave der i nogle måneder.

Et moderne missionselskab kan ikke drives uden administration. I efterårets økonomiske krise stillede landsstyret sig selv spørgsmålet hvordan administrationsudgifterne kunne mindskes. Under drøftelserne tegnede et mønster sig: Alle missionselskaber har eksempelvis en person der skal være topinformeret i skattelovgivning, i arbejdsmarkedslovgivning og i de bekendtgørelser som myndighederne udsender osv. Men, spurgte vi os selv, kunne de selskaber som arbejder i samme hus i Christiansfeld, ikke nøjes med én sådan person? Det ville betyde at de andre selskaber købte de nødvendige oplysninger af denne persons arbejdsgiver, altså så at sige købte konklusionerne på myndighedernes bekendtgørelser? Og i forlængelse heraf: De større selskaber har et udviklet edb-regnskabssystem som betjenes af folk der er eksperter på det felt. Hvorfor ikke lade dem udføre indtægter og udgifter når de har kapacitet til det - og når man vel at mærke kan spare mange penge på det? Så det gik vi efter.

Fra den 1. april 1999 køber vi af Sudanmissionen arbejdskraft til at udføre vort regnskab. Det betyder selvfølgelig ikke at vi nu er blevet en underafdeling af Sudanmissionen. Vi betaler for det arbejde de udfører, og sparer et betragteligt beløb på administrationen. Så må vi se hvordan det går, og om andre missionselskaber vil være med til at tænke nyt når det gælder om at samarbejde på et sådant felt.

Heinrich Pedersen fortsætter som Israelsmissionens generalsekretær med et udvidet arbejdsområde og er indstillet på at føre Israelsmissionen godt ind i det næste årtusinde. Også til ham og hans familie skal der lyde en stor tak for engagement for Israelsmissions sag i det forløbne år - i og uden for normal arbejdstid.

Sorrig og glæde

I Israelsmissionens Avis i januar 99 - under indtryk af de økonomiske vanskeligheder vi havde i Israelsmissionen i efteråret 1998 - skriv jeg under overskriften: *Sorrig og glæde de vandre til hobe ...* - en overskrift hentet fra en af Kingos salmer - bl.a. følgende:

“Sorg og glæde hører menneskelivet til. Sådan oplevede Kingo livet. Og sådan erfarer vi andre det også. Livet indebærer medgang og modgang. Der er solskin og skyer. Modsætninger følges arm i arm. Sådan er livet - og livet med Gud. Sådan også i Israelsmissionen.”

Med disse ord slutter jeg så denne årsberetning. Jeg gør det ved at sige tak til trofaste venner, for medleven, forbøn, økonomisk støtte og ekstra hjælp da det virkelig kneb. Jeg ved at der ikke kun er solskin forude. Og hvis jeg skal være helt ærlig: hvor er det velsignet at der ikke kun er solskin forude. I Israelsmissionens liv og i ens eget liv.

Evindeligt solskin kan give solstik. Skyer giver en lille smule realisme. Og hvad bedre er: giver taknemlighed når Guds stråler får lov til at nå en - gennem skyerne!